

Arrest

nr. 251 536 van 24 maart 2021
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat H. CHATCHATRIAN
Langestraat 46/1
8000 BRUGGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 18 december 2020 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 16 november 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 februari 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 maart 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat H. CHATCHATRIAN en van attaché M. SOMMEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De verzoekende partij verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en geboren te zijn op 18 oktober 2000.

De verzoekende partij verklaart het Rijk te zijn binnengekomen op 11 november 2019. Op 9 december 2019 dient de verzoekende partij een verzoek om internationale bescherming in.

Op 7 oktober 2020 wordt de verzoekende partij gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS).

Op 16 november 2020 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een beslissing waarbij zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus wordt geweigerd. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U, A.F.A., bent een Afghaanse staatsburger van Pashtou etnische origine behorend tot de Momanzada stam. U bent een soennitische moslim. Naast uw moedertaal Pashtu, spreekt u ook Dari. In het jaar 2000 bent u geboren in de stad Kabul. U hebt tot het vierde leerjaar gestudeerd in Kabul. In 2009 is uw vader omgekomen in een aanslag op de Afghanistan Bank waar hij als bewaker werkte. Naast uw vader kwam nog een andere bewaker om. Na het overlijden van uw vader woonde u verder in hetzelfde huis samen met uw moeder, uw twee jongere broers en uw oom langs vaderzijde genaamd I.. Uw oom langs vaderzijde verbood u en uw broers om nog naar school te gaan. Jullie moesten werken voor hem. Hijzelf werkte vroeger voor een mujaheddincommandant in Kabul. Tevens deed hij aan diefstal om zijn drugs- en gokverslaving te financieren. Hij wilde ook met uw moeder trouwen maar uw moeder weigerde zijn aanzoek. Een à twee jaar na het overlijden van uw vader, kwam iemand anders de hand van uw moeder vragen. Aldus trouwde uw moeder met een man die behoorde tot de uitgebreide familie van uw vader. Volgens de traditie mochten u en uw broers niet mee verhuizen naar het nieuwe gezin van uw moeder. Uw oom I. had de voogdij over jullie. Hij was drugsverslaafd, hij gokte, bracht zijn vrienden thuis waar ze samen drugs gebruikten. Hij sloeg jullie ook en gaf jullie ook niet de erfenis van uw vader. Op een dag kwam uw moeder naar jullie huis en zag de situatie waarna ze de man van uw tante langs moederszijde vroeg om klacht te gaan indienen. Vervolgens werd de klacht ingediend in het politiekantoor in jullie district. De politie kwam meermaals naar jullie huis om uw oom te arresteren. Uw oom kon zich telkens verschuilen. Ondertussen deed uw oom beroep op de connecties van de commandant voor wie hij werkte waardoor de klacht geseponeerd werd. Hierop vroeg uw moeder aan de man van uw tante om de stamleiders samen te roepen om het probleem op een traditionele wijze op te lossen. De stamleiders kwamen daarop samen in jullie huis. Ze hadden een gesprek met uw oom en beslisten op het einde dat u en uw broers moesten verhuizen naar het huis van uw tante. Jullie mochten nooit meer naar het huis van uw moeder gaan. Uw oom ging hiermee akkoord. Dit akkoord werd dan ook schriftelijk bevestigd.

Dus verhuisde u circa 2011 samen met uw jongere broers naar het huis van uw tante langs moederszijde in het dorp Zaimani gelegen in het district Jalrez van de provincie Maidan Wardak. U bleef daar bij uw tante, haar man en hun zoon. Hun zoon had kort voor uw aankomst de taliban vervroegd. Hij was eerder door de taliban gevraagd om zich vrijwillig aan te sluiten bij hen. Gezien zijn weigering werd hij onder dwang meegenomen. Hij kwam wel af en toe naar huis om zijn kleren te wassen. In Wardak ging u naar de madrassa en hield u zich voor de rest bezig met de landbouvvelden en het vee van de man van uw tante.

Drie à vier maand voor uw vertrek uit Afghanistan kreeg u in de madrassa bezoek van een talibanleider. Hij sprak u en de andere madrassastudenten aan om jullie lid te maken van de taliban. U vertelde dit aan de man van uw tante. U ging nog enkele dagen naar de madrassa en daarna stopte u uw studies. Een tijdje later kwam u de lijfwacht van deze talibanleider tegen toen u op de landbouvvelden aan het werken was. Hij heeft u en de man van uw tante gevraagd om u lid te maken van de taliban. Jullie weigerden dit. Vervolgens belde de man van uw tante uw moeder op. Ze beslisten dat u samen met uw broers het land uit moest. Zoniet gingen jullie onder dwang meegenomen worden door de taliban.

Circa september 2017 verliet u uw dorp samen met uw jongere broers, toen 7 en 9 jaar oud. Jullie namen een bus naar Nimroz. In Nimroz werd u op een andere auto gezet dan uw broers. U kwam in Iran aan maar uw broers niet. U belde de man van uw tante op die met de smokkelaar sprak. Maar uw broers werden niet teruggevonden. U bleef zes à zeven maand in Iran en werkte in de bouw. U leerde andere Afghanen kennen waardoor u een smokkelaar vond om u de grens hielp oversteken naar Turkije. In Turkije bleef u in het huis van de smokkelaar gedurende zes à zeven maand. De man van uw tante betaalde de smokkelaar en u stak de zee over naar Griekenland. Volgens uw Eurodac gegevens kwam u daar op 25 maart 2019 aan en vroeg u de volgende dag internationale bescherming aan. U bleef maar enkele dagen in Griekenland en zocht een smokkelaar om verder te kunnen reizen. Na een reis door Macedonië, Servië, Bosnië, Kroatië, Slovenië, Italië en Frankrijk kwam u op 11 november 2019 in België aan om hier op 9 december 2019 internationale bescherming aan te vragen.

Enerzijds vreest u de taliban in Wardak die u wilden rekruteren. Anderzijds kan u niet naar Kabul omdat uw oom I. u dat verbood. Indien u bij uw moeder zou gaan wonen in Kabul, zou uw oom u doden. Indien u bij uw oom zou blijven, zou u voor hem moeten werken om zijn drugs te betalen. Zoniet zou hij u doden. Ongeveer een week voor uw onderhoud op het CGVS zou de zoon van uw tante in Wardak gedood zijn door de taliban. Deze neef zou meermaals gevraagd zijn door de taliban om u te zoeken en lid te maken van de taliban. Om die reden zouden de taliban hem naar Logar en Kandahar gestuurd hebben. De taliban zouden ook een rechtszaak hebben georganiseerd waarin ze uw neef ontrouw verklaarden omdat hij er niet in slaagde om u te vinden. Vervolgens zouden ze hem gedood hebben. De

taliban zouden de man van uw tante ook aan het bedreigen zijn, indien hij u niet aan hen overlevert zouden ze hem ook kunnen doden.

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legde u uw taskara neer, een kopie van een document betreffende einde van de legerdienst van uw vader, kopieën van twee documenten betreffende het werk van uw vader bij de bank; twee foto's van uw neef die door de taliban zou gedood zijn en de enveloppe waarin deze documenten opgestuurd werden.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

U haalt meerdere asielmotieven aan. U vreest de taliban van uw regio Maidan Wardak die u willen rekruteren, desnoods onder dwang. Daarnaast vreest u uw oom langs vaders zijde in Kabul die u zou doden mocht u zich verplaatsen naar Kabul waar uw moeder woont.

Met betrekking tot uw verklaarde vrees ten opzichte van de taliban in uw provincie Maidan Wardak dient te worden opgemerkt dat deze niet overtuigt om de volgende redenen.

Volgens uw verklaringen bezochten de talibanleiders van uw regio de madrassa waar u religieus onderwijs volgde. Ze vroegen u en de andere studenten om de taliban te vervoegen. Daarnaast werd u ook door hen gevraagd buiten de madrassa. U werd daarbij bedreigd met ontvoering, mocht u zich niet vrijwillig aansluiten (CGVS Notities van het persoonlijk onderhoud p. 11). Deze manier van rekrutering door de taliban wordt echter niet ondersteund door objectieve rapporten over deze kwestie. Gedwongen rekrutering door de taliban is volgens objectieve informatie waarover het CGVS beschikt een uitzondering (zie landeninformatie nr. 3) Volgens verschillende rapporten zouden de taliban geen gedwongen rekrutering nodig hebben omdat ze meestal voldoende vrijwilligers hebben. In vele regio's wordt de taliban als de winnende partij beschouwd waardoor ze op gemakkelijke wijze voldoende rekruten hebben. De hoge werkloosheidsgraad in Afghanistan maakt ook dat meeste van hun leden zich bij de taliban aansluiten door gebrek aan andere economische alternatieven. Bovendien blijkt dat rekrutering door de taliban doorgaans gebaseerd is op lokale verankering. Er wordt beroep gedaan op familiale en clanloyaliteit en tribale banden. In de meeste gevallen wordt van de stamouderen gevraagd om enkele van hun leden te laten aansluiten bij de taliban in plaats van een individuele rekrutering. Bovendien zou gedwongen rekrutering de lokale gemeenschap nog verder van de taliban vervreemden. De taliban hebben echter de steun van de lokale bevolking nodig vermits ze onder andere op hun steun, samenwerking, belasting en voedselhulp rekenen. Dat de taliban zich al jaren zou bezighouden om u te rekruteren is door andere factoren nog minder geloofwaardig. Zo is uw vader omgekomen door een aanslag van de taliban. De taliban zouden ook weten dat iemand wiens vader gedood is door hen, niet echt te vertrouwen zou zijn tijdens een strijd. Iemand in uw geval zou mogelijk haat- en wraakgevoelens koesteren en kan de taliban mogelijk verraden. Volgens uw verklaringen zijn ze echter reeds vier jaar intens op zoek naar u, wat in deze context niet kan overtuigen.

Verder blijkt uit uw verklaringen dat u toch drie à vier maand in uw dorp bleef nadat de taliban u gevraagd hebben om uw deelname. Er kan redelijkerwijze verwacht worden dat u of de man van uw tante meteen in actie zouden hebben geschoten om u de regio te doen ontvluchten. Een paar jaar voordien zouden dezelfde taliban immers de zoon van uw tante hebben ontvoerd nadat hij niet inging op hun vraag om vrijwillige aansluiting bij hun groep. Dat u desondanks de tijd nam vooraleer te vluchten, is verre van realistisch. In die maanden zou u alle dagen naar buiten zijn gegaan om het vee te laten grazen en ook op de landbouwvelden te gaan werken (CGVS Notities van het persoonlijk onderhoud p. 17). Dergelijk gedrag komt dan ook niet overeen met uw verklaarde vrees.

Ook na uw vertrek uit Afghanistan zouden de taliban bezig geweest zijn om u te proberen te rekruteren. Zo zouden de talibanleden de zoon van uw tante gevraagd hebben, die reeds voor hen werkte, om u te vinden en u lid te maken van de taliban. Om die reden zouden ze uw neef hebben gestuurd naar andere provincies zodat hij u kon vinden. Omdat dit niet lukte, zou hij dan ook gedood zijn na een talibanproces. Dat de taliban zoveel tijd en energie zouden steken in één rekrut, terwijl men zich kan afvragen wat u kan bijdragen aan hun strijd, is op zich al ongeloofwaardig en komt hoe dan ook niet overeen met de objectieve informatie over de manier van rekrutering van de taliban, zoals hierboven werd besproken. Dat ze voor een rekrut hun eigen soldaat zouden doden, is dan ook bevreemdend. U bent immers een heel gewone persoon die de taliban, buiten mankracht, niets anders kan aanbieden. U hebt immers

geen speciale vaardigheden waarnaar de taliban intens op zoek zijn, zoals militaire- of technische vaardigheden.

Over wanneer uw neef gedood werd door de taliban, bent u ook niet eenduidig in uw verklaringen. U verklaarde dat u de man van uw tante opbelde vanuit Turkije. U zei hem dat u terug naar Afghanistan wilde terugkeren. Hij heeft u dat echter afgeraden. Hij zei dat u niet mocht terugkomen omdat de taliban ondertussen zijn zoon hadden vermoord omdat hij u niet had overgedragen aan de taliban (CGVS, Notities van het persoonlijk onderhoud, p.16). Uw verblijf in Turkije duurde zes à zeven maand in 2018. Tevens verklaarde u in hetzelfde onderhoud op 7 oktober 2020 dat er recente ontwikkelingen geweest zijn in uw asielrelaas. Uw neef zou immers anderhalve week eerder gedood zijn door de taliban, dus in september 2020. U hebt hierover ook twee foto's ingediend uit het Facebookprofiel van de man van uw tante (CGVS, p. 15) (zie documenten). U hiermee geconfronteerd, kon u geen opheldering bieden. U herhaalde louter dat hij gedood werd na een rechtszitting van de taliban (CGVS, p. 16). Er kan worden aangenomen dat u over dergelijk belangrijk feit eenduidige verklaringen kan afleggen, gezien de dood van deze neef rechtstreeks verband houdt met uw vrees voor de taliban. Deze vaststelling doet dan ook verder twijfelen aan de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Tegelijk zou de man van uw tante, dus de vader uw neef die gedood werd, momenteel bedreigd worden door de taliban, opnieuw omwille van u. De taliban zouden nog steeds op zoek zijn naar u. De man van uw tante wordt gevraagd om u aan de taliban uit te leveren. Dit kan ook niet overtuigen vermits de man van uw tante ondanks alles nog altijd in hetzelfde huis woont in uw dorp Zaimani. Hij blijkt nochtans over de nodige financiële middelen te beschikken om zijn vlucht te organiseren; hij had immers geld geleend voor uw reis en hij heeft vee en landbouvvelden. Dat hij na vier jaar nog altijd in uw dorp zou blijven, ondanks de aanhoudende doodsb bedreigingen, is dus niet aannemelijk.

U verklaarde dat u naast uw tante van moederszijde bij wie u woonde ook nog een andere tante van moederszijde heeft in het district Jalrez, in een dorp dat ver zou liggen van dorp Zaimani. Er kan dan ook verwacht worden dat iemand zoals u die onder urgente bedreiging van de taliban leefde, zich althans op korte termijn daar zijn toevlucht zou zoeken. Hetzelfde kan ook redelijkerwijs verwacht worden van uw oom die momenteel doodsb bedreigingen zou ontvangen van de taliban.

Gelet op de bovenstaande redenen kan er geen enkel geloof worden gehecht aan uw verklaarde problemen voor de taliban. Bijgevolg komt u niet in aanmerking voor de vluchtelingenstatus noch de subsidiaire beschermingsstatus zoals bepaald in artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet omwille van uw verklaarde vrees voor de taliban.

Naast uw vrees voor de taliban in de provincie Maidan Wardak koestert u ook een vrees voor uw oom langs vaderszijde die in Kabul woont. Gezien uw probleem met uw oom geen verband houdt met één van de criteria zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie (meer bepaald ras, nationaliteit, religie, politieke overtuiging of het behoren tot een bepaalde sociale groep), kan deze enkel beoordeeld worden in het kader van subsidiaire bescherming. Uit uw verklaringen blijkt immers dat deze problemen van louter familiale aard zijn. De beoordeling van dit asielmotief leidt echter tot de conclusie dat u niet in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat dit geen actueel probleem betreft. Uw oom zou u en uw broers verboden hebben om naar Kabul te gaan en bij uw moeder te gaan wonen circa negen jaar geleden. Volgens uw verklaringen had uw oom I. de voogdij over u en van uw broers na het overlijden van uw vader, vermits uw moeder hertrouwd was met een andere man. Gezien hij niet goed voor jullie zorgde, schakelde uw moeder de stamouderen in die het probleem op een traditionele wijze opgelost hebben. Bovendien ging uw oom akkoord met de beslissing dat u verder bij uw tante langs moederszijde mocht wonen zolang u niet bij uw moeder terugkeerde. U werd dan ook nooit meer lastiggevallen door uw oom langs vaderszijde. Uw oom wilde uw moeder straffen met deze beslissing omdat ze niet wilde trouwen met hem. Deze beslissing betreft echter de situatie toen u minderjarig was. U bent ondertussen 20 jaar oud en valt niet meer onder de voogdij van uw oom.

U verklaart dat u niet naar Kabul mag verhuizen van uw oom. De beslissing en de beperking opgelegd door de stamouderen en door uw oom betreft echter louter het wonen in het nieuwe huis van uw moeder. De beslissing was gemaakt ten tijde van de voogdijperiode als minderjarige en kan dus niet meer als relevant gezien worden. Mocht dit toch relevant worden geacht, dient te worden opgemerkt dat niets u tegenhoudt om ergens anders in Kabul te gaan wonen. Uzelf verklaart dat u buiten uw moeder en uw oom niemand heeft in Kabul om bij te wonen. Van een zelfstandige jongeman als u kan verwacht worden dat hij in staat zou zijn om werk en woonst te vinden in Kabul. U blijkt ook een netwerk te hebben door de man van uw moeder die ook tot uw uitgebreide familie langs vaderszijde en tegelijk tot dezelfde stam behoort. U zou dan ook op dat netwerk beroep kunnen doen om onderdak en werk te vinden, daarom niet in hun eigen huis. Hoe dan ook zijn uw problemen in uw woonplaats Wardak niet geloofwaardig waardoor van u redelijkerwijze verwacht wordt dat u zich verder in Wardak vestigt. U hoeft dus geen beroep te doen op het interne vluchtalternatief in Kabul.

Bovendien dient uw vrees voor uw oom gerelativeerd te worden. Zo blijkt u geen nieuws te hebben van uw oom. U verklaart tijdens uw persoonlijk onderhoud dat u niet eens weet of hij in Kabul woont, zelfs of hij nog leeft (CGVS Notities van het persoonlijk onderhoud, p. 15). Mocht u zich nog steeds bedreigd voelen door uw oom, dan is het opvallend dat u geen nieuws blijkt te hebben van uw oom en dat u daar ook geen interesse in blijkt te hebben. Uw tante zou anderzijds wel nog in contact geweest zijn met hem. Dus hebt u mogelijkheden om zich ernaar te informeren. Uw gebrek aan interesse hierin relateert aldus de ernst en geloofwaardigheid van uw vrees voor uw oom.

Ook opvallend is het feit dat uw oom u documenten heeft bezorgd via uw tante. Uw tante ging bij hem langs en loog tegen hem dat u en uw broers vastzaten in Iran. Om jullie terug naar Afghanistan te krijgen moest hij zagezegd die documenten bezorgen over het werk van uw vader (zie documenten). Uw oom ging hiermee akkoord en gaf deze aan uw tante zodat jullie gered werden. Dergelijk gedrag van uw oom komt dan ook niet overeen met het beeld dat u schetst van hem: hij zou u willen doden, hij zou u mishandeld hebben. Tegelijk wilt hij u uit de problemen halen in Iran door de nodige documenten af te geven.

Hoewel bijkomend, dient toch te worden toegevoegd dat uw verklaringen over de verdwijning van uw twee jongere broers, E. en N., niet overtuigen. U zou samen met uw twee jongere broers, die toen 7 en 9 jaar oud waren, plots vertrokken zijn uit Afghanistan. Uw oom zou jullie 's ochtends gezegd hebben dat jullie die dag zelf het land zouden verlaten. Dus pakten jullie jullie spullen in en begonnen aan jullie reis dezelfde namiddag. Het besluit om het land van herkomst te verlaten om elders bescherming te vragen, is echter een zwaarwichtige beslissing die niet licht genomen wordt en een grondige belangenafweging met zich meebrengt, vooral in casu wanneer drie minderjarigen het land uitgestuurd worden (landeninformatie nr. 4). In dit opzicht is het weinig aannemelijk dat u en uw familieleden, 's ochtends erover hebben gesproken en dat jullie dezelfde dag reeds zijn vertrokken. Uw verklaringen over de verdwijning van uw broers zijn bovendien zeer summier. U beperkt zich tot het kort beschrijven van de feiten. U zou in een andere auto gezet zijn door de smokkelaar. Met die auto zou u aangekomen zijn in Iran. U zou op uw broers hebben gewacht. Zij zouden echter nooit aangekomen zijn. Gezien de ernst van deze gebeurtenis kan er van u nochtans verwacht worden dat u deze met meer inleving en detail kan beschrijven. Uw verklaarde pogingen om uw broers te zoeken zijn evenmin aannemelijk. Uit uw verklaringen blijkt dat u de man van uw tante informeerde over hun verdwijning, dat u in Griekenland de asielautoriteiten om hulp vroeg, alsook in uw opvangcentrum in België. U zou voor de rest niets hebben ondernomen. Deze pogingen zijn verre van authentiek. U bleef in Iran zes à zeven maand. U werkte in de bouwsector en kwam in contact met andere Afghanen. U kreeg hun bijstand om de grens over te steken naar Turkije. Zo spaarde u geld en zij hielpen u om een smokkelaar te vinden en u slaagde erin om naar Turkije te vertrekken. U maakt echter geen melding van een poging om uw broers op een alternatieve wijze te zoeken via uw netwerk van Afghanen in Iran, hetgeen allicht de meeste kans tot succes zou hebben. In België zou u hulp gevraagd hebben van uw sociaal assistent. Uw sociaal assistent zou u doorverwezen hebben naar het CGVS. Deze verklaring is alleszins bevreemdend gezien de opvanginstanties in België wel de weg kennen naar manieren waarop een asielzoeker zijn vermiste familieleden kan zoeken. Dus dienen er vraagtekens gesteld te worden bij uw verklaringen hieromtrent. U gevraagd of u hulp riep van uw advocaat om uw broers te zoeken, antwoordde u negatief. Hoe dan ook bent u een geletterde man die op zelfstandige wijze erin geslaagd is om in Europa internationale bescherming aan te vragen. U kwam in contact met verschillende mensen, met verschillende smokkelaars en verschillende instanties in meerdere landen. U bent ook computervaardig. U hebt bijvoorbeeld een Facebookprofiel waarmee u de man van uw tante uit Afghanistan regelmatig belt (CGVS p. 8)(landeninformatie nr. 1). Dat u geen gebruik gemaakt zou hebben van internet of sociale media om uw broers te zoeken is dan ook zeer ongeloofwaardig. Zelfs een korte zoekactie in uw moedertaal via een zoekrobot kan u al hebben geleid tot de juiste informatie. De Tracing website van het Rode Kruis heeft zelfs een zoekfunctie in Dari om vermiste familieleden op basis van foto's te zoeken. Indien u werkelijk om uw broers zou willen vinden omdat deze onderweg vermist raakten, kan verwacht worden dat u meer pogingen onderneemt. Uw verklaringen over hun verdwijning zijn twijfelachtig en hiermee geeft u de Belgische asielinstantie geen volledig beeld van uw familiesituatie. Er kan dan ook niet met zekerheid geweten worden waar uw broers zich bevinden, mogelijk zelfs in Kabul bij uw oom of bij uw moeder, in uw dorp, in een ander land of zelfs in Europa of België. Dergelijk gedrag wijst op uw gebrek aan medewerking aan de asielprocedure.

Uw gebrek aan medewerking werd nogmaals bevestigd door uw afwijzing om toelating te geven aan de asielinstanties om uw dossier uit Griekenland op te vragen. Vermits blijkt dat u in Griekenland al een interview heeft afgelegd, werd van u gevraagd tijdens uw onderhoud om een document te ondertekenen zodat het CGVS uw dossier kan opvragen aan de Griekse asielinstantie. U hebt toen verklaard dat u dit met uw advocaat en met de man van uw tante wilde bespreken (CGVS, p. 17). Na het onderhoud stuurde u dan het document nietondertekend terug. Dit gedrag doet vermoeden dat u in Griekenland om

bepaalde redenen andere verklaringen heeft afgelegd die niet overeenkomen met uw verklaringen in België.

Gelet op wat voorafgaat, kan geen geloof worden gehecht aan uw asielrelaas, zodat u noch de vluchtelingenstatus noch de subsidiaire beschermingsstatus zoals bepaald in artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend.

De door u neergelegde documenten kunnen aan bovenstaande vaststellingen niets wijzigen. Documenten hebben pas waarde indien ze gepaard gaan met geloofwaardige verklaringen, wat hier niet het geval is.

Bovendien beschikken Afghaanse (identiteits-)documenten over weinig bewijskracht omdat ze zowel binnen als buiten Afghanistan zeer gemakkelijk te vervalsen zijn of gemakkelijk te verkrijgen zijn op corrupte wijze (landeninformatie nr. 2). Uw taskara heeft louter betrekking op uw identiteit en nationaliteit, gegevens die hier niet ter discussie staan. De twee foto's die u neerlegt van uw neef die gedood zou zijn door de taliban omwille van u, kunnen niet overtuigen. Uw verklaringen over dit feit zijn niet aannemelijk waardoor de foto's die u neerlegt ter ondersteuning ervan geen bewijswaarde hebben. Aan privé-foto's kan hoe dan ook geen bewijswaarde worden toegekend daar deze door mogelijke inscenering van locatie en omstandigheden geen garantie bieden over de authenticiteit van wat is afgebeeld. Het document betreffende het einde van de legerdienst van uw vader is in casu niet dienstig als bewijsstuk van uw asielmotieven. De twee documenten betreffende het werk van uw vader als bewaker van de Afghanistan Bank tonen slechts aan dat hij als bewaker was aangenomen in die bank in 2007. Op deze documenten wordt nergens melding gemaakt van zijn dood. Hoe dan ook zou uw vader in 2009 omgekomen zijn in een aanslag op de bank waarbij hij niet persoonlijk gevisieerd werd (CGVS, p. 13). Zijn overlijden heeft dan ook geen link met uw actuele vrees voor vervolging. De enveloppe die u heeft neergelegd voegt niets toe aan uw asielrelaas.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat. Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan van 30 augustus 2018 (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5b8900109.html> of <https://www.refworld.org>) en de EASO Country Guidance note: Afghanistan van juni 2019 beschikbaar op https://www.easo.europa.eu/sites/default/files/Country_Guidance_Afghanistan_2019.pdf of <https://www.easo.europa.eu/country-guidance>) in rekening genomen. Nergens in voornoemde UNHCR-richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan. UNHCR wijst er op dat verzoekers afkomstig uit "conflict-affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In voormelde EASO Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EASO Guidance Note wordt er op gewezen dat de schaal van het willekeurig geweld in Afghanistan verschilt van regio tot regio en dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie per provincie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en

tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is binnen een provincie; (v) het aantal burgerslachtoffers; en (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen. Zowel uit de analyse van de situatie en de UNHCR Guidelines, als uit de EASO Guidance Note komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er slechts een beperkt aantal provincies te kampen heeft met een voortdurende en open strijd tussen AGE's en de Afghaanse veiligheidsdiensten, of tussen AGE's onderling. De situatie in deze provincies worden vaak gekenmerkt door aanhoudend en wijdverspreid geweld dat veelal de vorm aanneemt van ground engagements, luchtbombardementen, IED's, etc. In deze provincies vallen veel burgerslachtoffers te betreuren, en het geweld dwingt burgers om hun woonplaats te ontvluchten. De mate van willekeurig geweld in de provincies waar zich een voortdurende open strijd afspeelt, is dermate hoog dat er slechts minimale individuele elementen vereist zijn om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies vinden weliswaar met enige regelmaat incidenten plaats, maar kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van open combat of hevige en voortdurende of onderbroken gevechten. De omvang en de intensiteit van het geweld zijn er beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten wordt. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er wat deze provincies betreft niet kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien een verzoeker aannemelijk maakt dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestaan die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhogen (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot zijn er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag is dat in het algemeen kan gesteld worden dat er geen reëel risico bestaat voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvindt in de provincie. Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral in de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. De meerderheid van de steden staan immers onder controle van de Afghaanse overheid, die de infiltratie van insurgents in de steden tracht te voorkomen door in te zetten op een verhoogde aanwezigheid van militaire en politionele diensten. In het algemeen worden Afghaanse steden dan ook relatief veiliger geacht dan rurale gebieden. Dat is ook de reden waarom vooral stedelijke gebieden een toevluchtsoord vormen voor burgers die het geweld in de rurale gebieden wensen te ontvluchten. Het gros van het geweld dat in de grootsteden plaatsvindt kan toegeschreven worden aan AGE's die in deze stedelijke gebieden actief zijn, en die met hun acties voornamelijk leden van de Afghaanse veiligheidsdiensten, overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid viseren. Het geweld dat in de grootsteden er plaatsvindt is dan ook doorgaans doelgericht van aard en neemt er in hoofdzaak de vorm aan van aanvallen op high profile doelwitten, doelgerichte moorden en ontvoeringen. Met high profile doelwitten worden overheidsgebouwen, overheidsmedewerkers, gebouwen en leden van de Afghaanse veiligheidsdiensten, alsook plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale of andere aanwezigheid bedoeld. Omwille de aard van de doelwitten die geviséerd worden, is het gros van de aanslagen die in de steden plaatsvindt op bepaalde plaatsen in een stad geconcentreerd. Hoewel veel van deze doelgerichte aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen. Om het geheel van bovenstaande redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Wardak te worden beoordeeld. Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation december 2017 (pag. 1-68 en 252-256, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5ac603924.html> of <https://www.refworld.org>) en EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation- Update – mei 2018 (pag. 1- 24 en 148-152, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5b3be4ad4.html> of [https:// www.refworld.org](https://www.refworld.org)); en het

EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation – juni 2019, (pag. 1-66 en 275-280, beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/easo_coi_report_afghanistan_security_situatio_n_20190612.pdf en <https://www.cgvs.be/nl>, blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict te situeren is in het Zuiden, Zuidoosten en het Oosten. De provincie Wardak behoort tot de centrale regio van Afghanistan en wordt in de Easo Guidance Note bestempeld als een provincie waar willekeurig geweld niet op grote schaal plaatsvindt en er dus een hoger niveau van persoonlijke omstandigheden vereist is om aan te tonen dat men bij terugkeer naar de provincie een reëel risico op ernstige schade zou lopen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat de Taliban de laatste jaren actief is in meerdere districten in Wardak. De veiligheidssituatie in Wardak wordt grotendeels bepaald door de militaire operaties van de Taliban en de anti-terreuroperaties van de Afghaanse veiligheidsdiensten. Het merendeel van de gewelddaden die er plaatsvinden zijn voornamelijk doelgericht van aard waarbij overwegend de Afghaanse veiligheidsdiensten gevisieerd worden door onder andere het gebruik van zelfmoordaanslagen. Het geweld neemt er voorts de vorm aan van luchtaanvallen en gewapende confrontaties tussen opstandelingen en Afghaanse veiligheidsdiensten. Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat de provincie Wardak ruw geschat 610.000 inwoners heeft en dat er in 2018 in de gehele provincie 224 burgerslachtoffers vielen. Aldus dient besloten te worden dat de provincie Wardak in zijn geheel relatief laag scoort wat betreft het aantal veiligheidsincidenten in verhouding met het aantal burgers. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de provincie Wardak actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan invoeren die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in de provincie Wardak in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen dat u bij een terugkeer naar de provincie Wardak een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Wardak. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld. U haalde tijdens het persoonlijk onderhoud aan medische problemen te hebben (CGVS, Notities van het persoonlijk onderhoud p. 18). Op DVZ verklaarde u onderweg zeer ziek te zijn geworden (zie DVZ Vragenlijst punt 8). U verklaart hier behandeld te zijn voor een wonde aan uw been en onderging ook een operatie ten gevolge van de slechte omstandigheden waarin u diende te reizen. U heeft eveneens rugproblemen.

In de mate dat u aanvoert dat het gegeven dat u bepaalde medische klachten hebt een persoonlijke omstandigheid betreft die tot gevolg heeft dat u, in vergelijking met een ander persoon, een verhoogd risico loopt om slachtoffer te worden van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c Vw., dient vooreerst benadrukt te worden dat het louter aanhalen van een risico op ernstige schade op zich niet volstaat om te kunnen besluiten dat dit risico reëel is. Dit risico dient immers ook steeds getoetst te worden aan enkele objectieve vaststellingen en u dient in dit verband het risico concreet aannemelijk te maken. Het CGVS benadrukt hierbij dat de bewijslast in de eerste plaats bij de verzoeker om internationale bescherming ligt. Deze regel geldt onverkort voor de verzoeker die van mening is dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestaan die de toepassing van de “sliding scale” zoals uitgewerkt in de jurisprudentie van het Hof van Justitie rechtvaardigen. U kan dan ook niet volstaan met het louter verwijzen naar of het opsommen van persoonlijke omstandigheden. U dient eveneens het bewijs te leveren dat u specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld (Arrest Algemene Vergadering RvV van 20 november 2017, nr. 195 228, pag. 26, overweging 8.3.1.). Met andere woorden, u dient aan te tonen dat de persoonlijke omstandigheden die u aanwijst van dien aard zijn dat deze tot gevolg hebben dat u een groter risico loopt. U toont echter geenszins aan dat uw medische klachten een persoonlijke omstandigheid betreffen waardoor u in vergelijking met een andere persoon, een verhoogd risico loopt het slachtoffer te worden van willekeurig geweld. U legde evenmin medische stukken neer waaruit dit moet blijken. Hierbij dient nog te worden vermeld dat uit uw administratief dossier blijkt dat u in Griekenland geregistreerd werd als slachtoffer van foltering, verkrachting of andere ernstige psychologisch, fysiek of seksueel geweld. U gaf het CGVS echter geen toestemming bij Griekenland verdere informatie hierover op te vragen, terwijl dit nochtans expliciet vermeld wordt in het antwoord van de Griekse asielinstanties op het Dublinverzoek door DVZ (zie administratief dossier). Aldus is het CGVS niet in staat zich een volledig beeld te vormen en of er ten gevolge van bepaalde

kwetsbaarheden bij u bij terugkeer een verhoogd risico is dan andere burgers op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon als gevolg van het willekeurig geweld.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Het verzoekschrift

2.1. In wat zich aandient als een eerste middel beroept de verzoekende partij zich op de schending van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van het redelijkheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht.

Waar de verwerende partij in de bestreden beslissing stelt dat de door de verzoekende partij voorgestelde wijze waarop de taliban haar trachten te rekruteren niet overeenstemt met dienaangaande beschikbare informatie, betoogt de verzoekende partij dat de verwerende partij doet uitschijnen alsof er maar een bepaalde manier zou zijn waarop jongeren worden gerekruteerd in Afghanistan, *quod non*. Zij meent dat de verwerende partij zich blindstaart op de beschikbare rapporten en de realiteit waarmee de verzoekende partij te maken kreeg, volledig naast zich neerlegt. De verzoekende partij acht dit niet ernstig.

Waar in de bestreden beslissing wordt gewezen op een discrepantie inzake de dood van haar neef, betoogt de verzoekende partij als volgt in haar verzoekschrift:

“Verwerende partij heeft verzoekende partij duidelijk verkeerd begrepen. Toen zij in Turkije was, werd haar neef bedreigd en aangemaand om verzoekende partij op te sporen en hem te overtuigen zich aan te sluiten bij de Taliban. De dood van haar neef – omdat hij er niet in geslaagd was om verzoekende partij op te sporen en te doen aansluiten bij de Taliban dateert van september 2020.”

Verder voert de verzoekende partij aan als volgt:

“Verwerende partij trekt het hele verhaal in twijfel omdat zij bepaalde zaken niet aannemelijk acht... Dit is uiteraard geen afdoende motivering om het relaas van verzoekende partij in twijfel te trekken. Dat verwerende partij bepaalde handelingen van de Taliban ‘niet aannemelijk’ zou achten, dan wel dat het niet aannemelijk zou zijn dat er nog familieleden van haar in het dorp wonen ondanks de bedreigingen, is geen argument om geen geloof te hechten aan de vrees van verzoekende partij en de redenen waarom zij haar land heeft verlaten.

Verzoekende partij heeft erg uitgebreid uiteengezet waarom zij moeten vluchten is en waarom zij niet terug kan keren naar Afghanistan: p. 11-12 CGVS”, waarna zij citeert uit de notities van het persoonlijk onderhoud. Zij meent dat zij wel degelijk in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, uiterst subsidiaire voor de subsidiaire beschermingsstatus.

De verzoekende partij besluit als volgt:

“Verzoekende partij meent dat verwerende partij bijzonder onzorgvuldig te werk is gegaan en ten onrechte de vluchtelingenstatus aan verzoekende partij geweigerd heeft. Zij is er moeten vluchten uit vrees voor haar leven dat bedreigd werd.

Een dergelijke manier van redeneren en desgevallend gebrekkig onderzoeken schendt dan ook op een kennelijke wijze de algemene beginselen van behoorlijk bestuur als het redelijkheidbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel.

Tevens schendt de verwerende partij de materiële motiveringplicht. De materiële motiveringsplicht gebiedt dat iedere bestuurshandeling gedragen wordt door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn en blijken hetzij uit de beslissing zelf, hetzij uit het administratief dossier. De motieven moeten bijgevolg minstens kenbaar, feitelijk juist en draagkrachtig zijn.

De verzoekende partij meent dan ook dat de thans bestreden beslissing een schending uitmaakt van de artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoekende partij moet dan ook in hoofddeorde erkend worden als vluchteling.

Artikel 48/4 Vreemdelingenwet evenals het beginsel van de materiële motiveringsverplichting werden aldus manifest geschonden.”

2.2. In een tweede middel beroept de verzoekende partij zich op de schending van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet en van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: EVRM).

De verzoekende partij voert aan dat de actuele situatie in heel Afghanistan erg onveilig is en dat het terugsturen van Afghanen waar ook in Afghanistan een schending inhoudt van het non-refoulementbeginsel. Zij stelt dat de cijfers van het aantal doden en gewonden in 2017 er niet om liegen en citeert uit een rapport van Amnesty International. Zij besluit dat geen enkel deel van Afghanistan veilig genoeg is om asielzoekers terug te sturen zonder gevaar voor blootstelling aan foltering en onmenselijke en vernederende behandeling. Zij stelt dat de mensenrechten in heel Afghanistan meer en meer worden geschonden.

Vervolgens betoogt de verzoekende partij dat haar bijzonder kwetsbaar profiel niet uit het oog mag worden verloren: *“Verzoekende partij is in Europa verwesterd en loopt het gevaar op vervolging”*. Zij citeert uit een rapport van Amnesty International en een COI Focus van 14 augustus 2020. Zij wijst erop dat de verwerende partij met geen woord rept over deze COI Focus en enkel verwijst naar een verouderde COI Focus van 8 april 2020.

Verder stelt de verzoekende partij dat, hoewel de COI Focus stelt dat het aantal slachtoffers in 2019 is afgenomen, deze cijfers hallucinant blijven. Zij citeert uit de COI Focus *“Afghanistan. Veiligheidssituatie in Jalalabad, Behsud en Surkhrod (addendum)”* van 26 augustus 2019. De verzoekende partij betoogt dat er in Afghanistan tijdens de eerste zes maanden van 2019 het hoogste aantal burgerslachtoffers ooit werd gemeten, dat UNAMA 3812 slachtoffers (1366 doden en 2446 gewonden) registreerde, dat de presidentsverkiezingen van 28 september 2019 *“ook in het teken van geweld [stonden]”*, dat stemmers, medewerkers van stembureaus en leden van de veiligheidstroepen werden bestookt met verschillende bom- en morteraanvallen en dat ten minste vier mensen werden gedood en tachtig mensen werden verwond. Zij wijst erop dat de Global Peace Index van 2019 Afghanistan het minst vredige land ter wereld noemt, waarmee het Syrië van de eerste plaats verdrijft. Zij stelt dat de COI Focus van 14 augustus 2020 bevestigt dat de aanslagen en humanitaire rampen zich in 2020 gewoon verderzetten, waarna zij uit deze COI Focus citeert. Vervolgens citeert de verzoekende partij uit een internetartikel van Al Jazeera en twee niet-genoemde bronnen en stelt zij dat ook anno 2020 de aanslagen zich blijven verderzetten. De verzoekende partij stelt: *“Ook verwerende partij kan niet anders dan toe te geven dat het geweld in Kabul slachtoffers opeist. Ze relateert dit echter door erop te wijzen dat een daling plaatsvindt in het aantal burgerslachtoffers en het aantal aanslagen. Een daling betekent daarom echter nog niet dat de situatie veilig is.”* Vervolgens citeert zij van *“de website van Buitenlandse Zaken”*.

De verzoekende partij besluit als volgt:

“11.2.5 Verwerende partij kan dan ook bezwaarlijk beweren dat verzoekende partij terug kan keren naar Afghanistan en er een menswaardig leven kan leiden.

11.2.6. Een dergelijke manier van redeneren en desgevallend gebrekkig onderzoeken schendt dan ook op een kennelijke wijze de algemene beginselen van behoorlijk bestuur als het redelijkheidbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel.

Tevens schendt de verwerende partij de materiële motiveringplicht. De materiële motiveringsplicht gebiedt dat iedere bestuurshandeling gedragen wordt door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn en blijken hetzij uit de beslissing zelf, hetzij uit het administratief dossier. De motieven moeten bijgevolg minstens kenbaar, feitelijk juist en draagkrachtig zijn.

11.2.7. De verzoekende partij meent dan ook dat de thans bestreden beslissing een schending uitmaakt van het artikel 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Verzoekende partij moet in hoofddorde erkend worden als vluchteling. Subsidiar de subsidiaire bescherming toegekend krijgen. De verzoekende partij meent dan ook in ondergeschikte, dat de beslissing minstens vernietigd dient te worden en teruggestuurd moet worden naar de verwerende partij voor verder en grondig onderzoek.”

2.3. De verzoekende partij brengt geen bijkomende stukken bij.

3. De verwerende partij brengt geen nota met opmerkingen bij.

In een aanvullende nota d.d. 2 maart 2021 brengt de verwerende partij weblinks bij naar de volgende landeninformatie:

- het rapport “*UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Afghanistan*” van 30 augustus 2018,
- het rapport “*EASO Country Guidance Note. Afghanistan*” van december 2020, en
- het rapport “*EASO Country of Origin Information Report. Afghanistan. Security situation*” van september 2020.

4. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoekers daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om “een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie” te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc* onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet worden de verzoeken om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van dezelfde wet. De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

5. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast en samenwerkingsplicht wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen moeten worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte ‘beoordeling van feiten en omstandigheden’ in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die is beperkt tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald. De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast moeten deze instanties ervoor zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of, in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de

materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

6. Formele motivering

De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen hebben tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De Raad stelt vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat de verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 1.64.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering haar niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (RvS 21 maart 2007, nr. 169.217). Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen.

7. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

7.1. De verzoekende partij voert aan dat zij vreest door de taliban te worden gerekruteerd. Haar neef, die eveneens werd gedwongen de taliban te vervoegen, zou door de taliban zijn gedood omdat hij de verzoekende partij niet kon vinden teneinde haar te dwingen de taliban te vervoegen. Tevens verklaart de verzoekende partij dat zij haar oom vreest, die haar niet bij haar moeder zou laten wonen en die haar

ofwel voor hem zou laten werken om zijn drugs te betalen ofwel zou doden. Voor de samenvatting van de vluchtmotieven van de verzoekende partij verwijst de Raad naar het feitenrelaas in de bestreden beslissing, waarvan de uiteenzetting niet wordt betwist door de verzoekende partij. In haar verzoekschrift stelt de verzoekende partij dat zij als verwesterde Afghaan een bijzonder kwetsbaar profiel heeft.

Ter staving van haar verzoek om internationale bescherming legt de verzoekende partij de volgende documenten voor: haar taskara, een kopie van een document inzake het einde van de legerdienst van haar vader, kopieën van twee documenten betreffende het werk van haar vader bij de bank, twee foto's van haar neef die door de taliban zou zijn gedood en een envelop (zie map 'Documenten' in het administratief dossier).

Vooreerst dient gewezen op de informatie in het administratief dossier (zie map 'Landeninformatie') waaruit blijkt dat omwille van de hoge graad van corruptie valse, Afghaanse documenten gemakkelijk (al dan niet tegen betaling) verkrijgbaar zijn, hetgeen de bewijswaarde ervan danig relativeert. Waar de verzoekende partij slechts kopieën voorlegt, dient erop gewezen dat kopieën wegens de manipuleerbaarheid ervan door middel van allerhande knip- en plakwerk bewijswaarde ontberen. De taskara van de verzoekende partij toont louter haar identiteit aan, een element dat heden niet wordt betwist. De documenten betreffende het einde van de legerdienst van haar vader en het werk van haar vader bij een bank staven eveneens louter de legerdienst en werkzaamheden van haar vader, elementen die heden evenmin worden betwist. De envelop toont enkel aan dat de verzoekende partij post heeft ontvangen uit Afghanistan. Geen van voornoemde stavingstukken vertoont echter een *nexus* met de door de verzoekende partij aangehaalde vervolgingsfeiten. Inzake de foto's van de neef van de verzoekende partij dient erop gewezen dat dergelijke privéfoto's wegens de mogelijke inscenering van wat wordt afgebeeld naar plaats, tijd en omstandigheden bewijswaarde ontberen. Bovendien kan uit de foto's niet worden afgeleid dat de afgebeelde persoon werkelijk de neef van de verzoekende partij is en/of dat deze neef werd gedood in de door de verzoekende partij geschetste omstandigheden. Aldus volstaan deze foto's op zich evenmin teneinde de door de verzoekende partij aangehaalde vervolgingsfeiten *in concreto* aannemelijk te maken. Wat betreft de informatie waarnaar de verzoekende partij in haar verzoekschrift verwijst, dient erop gewezen dat de verzoekende partij de door haar voorgehouden nood aan internationale bescherming *in concreto* aannemelijk dient te maken en dat een verwijzing naar dergelijke louter algemene informatie die geen betrekking heeft op haar persoonlijke, individuele situatie hiertoe niet volstaat.

Bijgevolg moet worden nagegaan of de verklaringen van de verzoekende partij voldoende coherent, volledig, doorleefd, specifiek en aannemelijk zijn, opdat de relevante elementen van haar vluchtrelaas, in het licht van de relevante informatie in verband met het land van herkomst en in samenhang met de voorgelegde documenten, geloofwaardig kunnen worden geacht.

7.2. De verzoekende partij dient om de vluchtelingenstatus toegekend te krijgen overeenkomstig artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet aan te tonen dat zij wordt vervolgd omwille van één van de in artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 bepaalde gronden, te weten haar ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of haar politieke overtuiging.

In bestreden beslissing wordt gesteld dat de door verzoeker beschreven moeilijkheden en vluchtmotieven, meer bepaald de problemen met zijn oom I., geen *nexus* vertonen met één van de voormelde vervolgingsgronden en bijgevolg niet kunnen worden aanzien als 'vervolging' in de zin van het Verdrag van Genève. De verzoekende partij ontwikkelt geen argumenten die een ander licht kunnen werpen op de voormelde pertinente en terechte besluitvorming.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat de verzoekende partij omwille van de voorgehouden problemen met haar oom I. een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

7.3. Wat betreft de vrees van de verzoekende partij om door de taliban gedwongen te worden gerekruteerd, dient er vooreerst op gewezen dat uit de beschikbare informatie in het administratief dossier (zie map 'Landeninformatie') blijkt dat de taliban zelden gebruik maken van gedwongen rekrutering omdat ze voldoende vrijwilligers hebben die zich bij hen willen aansluiten. Rekrutering door de taliban is doorgaans gebaseerd op lokale verankering. Er wordt beroep gedaan op familiale en clanloyaliteit, tribale banden, persoonlijke vriendschappen, sociale netwerken en gemeenschappelijke belangen. Individuele en gedwongen rekrutering zoals door de verzoekende partij beschreven, komt

slechts zelden voor. Doorgaans beschikken de taliban immers over voldoende vrijwilligers. Dat een dergelijke rekrutering zou plaatsvinden zonder enige tussenkomst van de lokale vertegenwoordigers is in de tribale Afghaanse samenleving dan ook veeleer ongeloofwaardig. De verzoekende partij slaagt er bovendien niet in *in concreto* aannemelijk te maken dat haar persoonlijk geval afwijkt van de hiervoor geschetste rekruteringswijze van de taliban.

Uit de verklaringen van de verzoekende partij blijkt niet dat er ten aanzien van haar een beroep werd gedaan op familiale en clanloyaliteit, tribale banden, persoonlijke vriendschappen, sociale netwerken en/of gemeenschappelijke belangen teneinde haar bij de taliban te laten aansluiten. Uit haar verklaringen blijkt wel dat de taliban haar sedert drie à vier maanden voor haar vertrek uit Afghanistan in 2017 trachtten te rekruteren, dat zij intussen ook haar neef, die zij reeds hadden ingelijfd, hebben gedood omdat hij de verzoekende partij niet kon vinden en dat zij ook bijna vier jaar na haar vertrek haar oom nog steeds bedreigen teneinde haar aan hen over te leveren. Er kan dan ook worden verwacht dat de verzoekende partij *in concreto* aantoonde waarom de taliban dermate veel moeite zouden doen om haar te rekruteren, doch zij blijft hier in gebreke.

De verzoekende partij verklaart dat haar vader om het leven kwam bij een aanslag van de taliban op de bank waar hij als bewaker werkte (notities van het persoonlijk onderhoud, p. 12). Hoewel uit de verklaringen van de verzoekende partij niet blijkt dat haar vader hierbij persoonlijk werd geviséerd, kan redelijkerwijze worden aangenomen dat de vaststelling dat haar vader om het leven kwam door een actie van de taliban, haar niet meteen tot een betrouwbare rekrut van de taliban zou maken. Dit vormt een eerste element dat de geloofwaardigheid ondermijnt van de bewering van de verzoekende partij dat de taliban dermate veel moeite zouden doen om haar gedwongen te rekruteren.

Verder verklaart de verzoekende partij dat haar neef, de zoon van de tante en oom bij wie zij woonde, eveneens gedwongen door de taliban werd gerekruteerd. De verzoekende partij stelt dat haar neef drie keer werd gevraagd om de taliban te vervoegen, dat hij dit weigerde en dat de taliban uiteindelijk naar zijn huis kwamen om hem mee te nemen (notities van het persoonlijk onderhoud, p. 15). Gelet op de voorgehouden ervaringen met haar neef, is het allerm minst aannemelijk dat de verzoekende partij nadat zij een eerste maal door de taliban werd gevraagd om hen te vervoegen, nog drie à vier maanden in het huis van haar tante en oom in het dorp Zaimani zou blijven wonen (notities van het persoonlijk onderhoud, p. 16). Hoewel de verzoekende partij drie of vier dagen later stopte met naar de madrassa te gaan, ging zij wel nog buiten om de dieren te laten grazen (notities van het persoonlijk onderhoud, p. 17). De verzoekende partij verklaart dat zij nog een andere tante heeft in het district Jalrez doch in een ver weg gelegen dorp (notities van het persoonlijk onderhoud, p. 7), zodat niet kan worden aangenomen dat de verzoekende partij geen andere keuze had dan in het huis van haar tante en oom in het dorp Zaimani te blijven wonen. Dat de verzoekende partij, nadat haar neef al gedwongen zou zijn meegenomen door de taliban en nadat zij een eerste maal door de taliban werd gevraagd hen te vervoegen, nog gedurende drie à vier maanden in het huis van haar tante en oom in het dorp Zaimani bleef wonen en er buiten bleef komen om de dieren te laten grazen alvorens Afghanistan te verlaten, doet dan ook afbreuk aan de ernst en de geloofwaardigheid van de door haar voorgehouden gedwongen rekruteringspoging van de taliban.

Dit klemmt des te meer daar geen geloof kan worden gehecht aan de verklaringen van de verzoekende partij in verband met haar neef. Vooreerst legt zij dienaangaande tegenstrijdige verklaringen af. Waar zij eerst verklaart dat haar neef een of anderhalve week voorafgaand aan het persoonlijk onderhoud d.d. 7 oktober 2020 om het leven kwam (notities van het persoonlijk onderhoud, p. 15), verklaart zij nadien dat haar oom haar inlichtte over de dood van haar neef toen zij in Turkije was (notities van het persoonlijk onderhoud, p. 16). Wanneer zij met deze tegenstrijdigheid wordt geconfronteerd, verklaart zij dan weer dat haar neef een maand voorafgaand aan het persoonlijk onderhoud overleed (notities van het persoonlijk onderhoud, p. 16). In haar verzoekschrift werpt de verzoekende partij op dat zij verkeerd werd begrepen en stelt zij dat haar neef werd bedreigd en aangemaand om haar op te sporen en haar te overtuigen zich bij de taliban aan te sluiten op het moment dat zij in Turkije verbleef. De verklaringen van de verzoekende partij tijdens haar persoonlijk onderhoud zijn nochtans duidelijk en laten geen twijfel over de toedracht ervan (notities van het persoonlijk onderhoud, p. 16: *"[...] Toen ik in Turkije was, zei ik dat ik terug wilde. Dan vertelde hij mij over zijn zoon. Wat zei hij dan? Dat hij vermoord was. [...]"*). Dat de verzoekende partij tegenstrijdige verklaringen aflegt over de dood van haar neef, doet afbreuk aan de geloofwaardigheid ervan. Het is bovendien allerm minst aannemelijk dat de taliban de neef van de verzoekende partij, die zij zelf gedwongen zouden hebben gerekruteerd, zouden doden omdat hij de verzoekende partij niet kon vinden. Wanneer de verzoekende partij werd gevraagd waarom de taliban zoveel moeite zouden doen om de verzoekende partij te rekruteren dat zij zelfs hun eigen soldaat

zouden doden omwille van iemand die reeds vier jaar weg is, antwoordde zij enkel: *“Omdat ze jonge mensen nemen, ze geven ze bommen, ze sturen ze naar Kabul om zich te exploderen.”* (notities van het persoonlijk onderhoud, p. 16), waarmee de verzoekende partij geenszins *in concreto* uiteenzet waarom de taliban dermate veel moeite zouden doen om haar te rekruteren. Uit de verklaringen van de verzoekende partij blijkt nergens dat zij specifieke vaardigheden heeft en/of dat zij anderszins voor de taliban een grote aanwinst zou zijn.

Tot slot wijst de commissaris-generaal er in de bestreden beslissing terecht op dat het gedrag van de oom van de verzoekende partij, die volgens haar verklaringen nog steeds wordt bedreigd door de taliban maar die desalniettemin gewoon in het dorp Zaimani blijft wonen, de ernst en de geloofwaardigheid van de door de verzoekende partij voorgehouden problemen met de taliban eens te meer ondermijnt:

“Tegelijk zou de man van uw tante, dus de vader uw neef die gedood werd, momenteel bedreigd worden door de taliban, opnieuw omwille van u. De taliban zouden nog steeds op zoek zijn naar u. De man van uw tante wordt gevraagd om u aan de taliban uit te leveren. Dit kan ook niet overtuigen vermits de man van uw tante ondanks alles nog altijd in hetzelfde huis woont in uw dorp Zaimani. Hij blijft nochtans over de nodige financiële middelen te beschikken om zijn vlucht te organiseren; hij had immers geld geleend voor uw reis en hij heeft vee en landbouwvelden. Dat hij na vier jaar nog altijd in uw dorp zou blijven, ondanks de aanhoudende doodsb bedreigingen, is dus niet aannemelijk. U verklaarde dat u naast uw tante van moederszijde bij wie u woonde ook nog een andere tante van moederszijde heeft in het district Jalrez, in een dorp dat ver zou liggen van dorp Zaimani. Er kan dan ook verwacht worden dat iemand zoals u die onder urgente bedreiging van de taliban leefde, zich althans op korte termijn daar zijn toevlucht zou zoeken. Hetzelfde kan ook redelijkerwijs verwacht worden van uw oom die momenteel doodsb bedreigingen zou ontvangen van de taliban.”

Dienaangaande voert de verzoekende partij in haar verzoekschrift geen enkel concreet en inhoudelijk verweer. Aldus blijft deze motivering onverminderd overeind.

Waar de verzoekende partij in haar verzoekschrift nog stelt als volgt:

“Verwerende partij trekt het hele verhaal in twijfel omdat zij bepaalde zaken niet aannemelijk acht... Dit is uiteraard geen afdoende motivering om het relaas van verzoekende partij in twijfel te trekken. Dat verwerende partij bepaalde handelingen van de Taliban ‘niet aannemelijk’ zou achten, dan wel dat het niet aannemelijk zou zijn dat er nog familieleden van har in het dorp wonen ondanks de bedreigingen, is geen argument om geen geloof te hechten aan de vrees van verzoekende partij en de redenen waarom zij haar land heeft verlaten.

Verzoekende partij heeft erg uitgebreid uiteengezet waarom zij moeten vluchten is en waarom zij niet terug kan keren naar Afghanistan: p. 11-12 CGVS”, waarna zij citeert uit de notities van het persoonlijk onderhoud, komt zij niet verder dan het tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal en het herhalen van haar eerder afgelegde verklaringen, zonder *in concreto* uiteen te zetten waarom deze gevolgtrekkingen volgens haar onjuist en/of onvolledig zouden zijn. Dergelijk verweer is allerminst ernstig.

Gezien het voorgaande, kan geen geloof worden gehecht aan de voorgehouden gedwongen rekruteringspoging van de taliban ten aanzien van de verzoekende partij.

7.4. In haar verzoekschrift voert de verzoekende partij tevens aan dat zij een bijzonder kwetsbaar profiel heeft: *“Verzoekende partij is in Europa verwesterd en loopt het gevaar op vervolging”*. Zij citeert uit een rapport van Amnesty International en verwijst ook naar een COI Focus van 14 augustus 2020. De Raad wijst erop dat uit de *“UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Afghanistan”* van 30 augustus 2018 (zie weblink opgenomen in de aanvullende nota van de verwerende partij) blijkt dat er ten aanzien van personen die in geval van terugkeer naar Afghanistan als verwesterd kunnen worden beschouwd geen sprake is van een veralgemeende vervolging. In de richtlijnen wordt immers gesteld dat rekening dient te worden gehouden met de individuele omstandigheden van de zaak (p. 48: *“[...] depending on the individual circumstances of the case [...]”*). De verzoekende partij dient dan ook *in concreto* aannemelijk te maken dat zij omwille van haar verblijf in Europa dermate verwesterd is dat zij in geval van terugkeer naar Afghanistan nood heeft aan internationale bescherming. Zij blijft hier echter in gebreke. De verzoekende partij komt immers niet verder dan te verwijzen naar en citeren uit louter algemene informatie die geen betrekking heeft op haar persoonlijke, individuele situatie. Zij brengt geen concrete elementen aan waaruit zou kunnen blijken dat zij omwille van haar verblijf in Europa dermate verwesterd is dat zij in geval van terugkeer naar

Afghanistan nood heeft aan internationale bescherming. De Raad wijst er overigens op dat de verzoekende partij nooit eerder melding maakte van een dergelijke nood aan internationale bescherming, hoewel zij op het moment van haar persoonlijk onderhoud reeds bijna een jaar in België verbleef. Gezien het voorgaande kan dan ook niet worden aangenomen dat de verzoekende partij omwille van haar voorgehouden profiel van verwesterde Afghaan nood zou hebben aan internationale bescherming.

7.5. Het geheel aan documenten en verklaringen in acht genomen en gezien in hun onderlinge samenhang, acht de Raad het vluchtrelaas van de verzoekende partij niet geloofwaardig.

Het voorgaande volstaat om te besluiten dat niet is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

7.6. Wanneer zoals *in casu* geen geloof kan worden gehecht aan het naar voor gebracht vluchtrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1981, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

8. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

8.1. Juridisch kader

Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1 De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.

§ 2 Ernstige schade bestaat uit:

a) doodstraf of executie; of,

b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of,

c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.”

Uit dit artikel volgt dat de verzoekende partij, opdat zij de subsidiaire beschermingsstatus kan genieten, bij terugkeer naar het land van herkomst een “reëel risico” loopt. Het begrip “reëel risico” wijst op de mate van waarschijnlijkheid dat een persoon zal worden blootgesteld aan ernstige schade. Het risico moet echt zijn, d.i. realistisch en niet hypothetisch. Paragraaf 2 van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet verduidelijkt wat moet worden verstaan onder het begrip “ernstige schade” door drie onderscheiden situaties te voorzien.

8.2. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, kan worden volstaan met de vaststelling dat de verzoekende partij geen elementen aanreikt waaruit kan blijken dat zij op deze grond nood zou hebben aan subsidiaire bescherming.

8.3. Wat betreft de door de verzoekende partij aangehaalde problemen met haar oom I. motiveert de commissaris-generaal in het licht van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet in de bestreden beslissing terecht als volgt:

“Vooreerst dient te worden opgemerkt dat dit geen actueel probleem betreft. Uw oom zou u en uw broers verboden hebben om naar Kabul te gaan en bij uw moeder te gaan wonen circa negen jaar geleden. Volgens uw verklaringen had uw oom I. de voogdij over u en van uw broers na het overlijden van uw vader, vermits uw moeder hertrouwd was met een andere man. Gezien hij niet goed voor jullie zorgde, schakelde uw moeder de stamouderen in die het probleem op een traditionele wijze opgelost hebben. Bovendien ging uw oom akkoord met de beslissing dat u verder bij uw tante langs moederszijde mocht wonen zolang u niet bij uw moeder terugkeerde. U werd dan ook nooit meer

lastiggefallen door uw oom langs vaderszijde. Uw oom wilde uw moeder straffen met deze beslissing omdat ze niet wilde trouwen met hem. Deze beslissing betreft echter de situatie toen u minderjarig was. U bent ondertussen 20 jaar oud en valt niet meer onder de voogdij van uw oom.

U verklaart dat u niet naar Kabul mag verhuizen van uw oom. De beslissing en de beperking opgelegd door de stamouders en door uw oom betreft echter louter het wonen in het nieuwe huis van uw moeder. De beslissing was gemaakt ten tijde van de voogdijperiode als minderjarige en kan dus niet meer als relevant gezien worden. Mocht dit toch relevant worden geacht, dient te worden opgemerkt dat niets u tegenhoudt om ergens anders in Kabul te gaan wonen. Uzelf verklaart dat u buiten uw moeder en uw oom niemand heeft in Kabul om bij te wonen. Van een zelfstandige jongeman als u kan verwacht worden dat hij in staat zou zijn om werk en woonst te vinden in Kabul. U blijkt ook een netwerk te hebben door de man van uw moeder die ook tot uw uitgebreide familie langs vaderszijde en tegelijk tot dezelfde stam behoort. U zou dan ook op dat netwerk beroep kunnen doen om onderdak en werk te vinden, daarom niet in hun eigen huis. Hoe dan ook zijn uw problemen in uw woonplaats Wardak niet geloofwaardig waardoor van u redelijkerwijze verwacht wordt dat u zich verder in Wardak vestigt. U hoeft dus geen beroep te doen op het interne vluchtalternatief in Kabul.

Bovendien dient uw vrees voor uw oom gerelativeerd te worden. Zo blijkt u geen nieuws te hebben van uw oom. U verklaart tijdens uw persoonlijk onderhoud dat u niet eens weet of hij in Kabul woont, zelfs of hij nog leeft (CGVS Notities van het persoonlijk onderhoud, p. 15). Mocht u zich nog steeds bedreigd voelen door uw oom, dan is het opvallend dat u geen nieuws blijkt te hebben van uw oom en dat u daar ook geen interesse in blijkt te hebben. Uw tante zou anderzijds wel nog in contact geweest zijn met hem. Dus hebt u mogelijkheden om zich ernaar te informeren. Uw gebrek aan interesse hierin relativeert aldus de ernst en geloofwaardigheid van uw vrees voor uw oom.

Ook opvallend is het feit dat uw oom u documenten heeft bezorgd via uw tante. Uw tante ging bij hem langs en loog tegen hem dat u en uw broers vastzaten in Iran. Om jullie terug naar Afghanistan te krijgen moest hij zogezegd die documenten bezorgen over het werk van uw vader (zie documenten). Uw oom ging hiermee akkoord en gaf deze aan uw tante zodat jullie gered werden. Dergelijk gedrag van uw oom komt dan ook niet overeen met het beeld dat u schetst van hem: hij zou u willen doden, hij zou u mishandeld hebben. Tegelijk wilt hij u uit de problemen halen in Iran door de nodige documenten af te geven.

Hoewel bijkomend, dient toch te worden toegevoegd dat uw verklaringen over de verdwijning van uw twee jongere broers, E. en N., niet overtuigen. U zou samen met uw twee jongere broers, die toen 7 en 9 jaar oud waren, plots vertrokken zijn uit Afghanistan. Uw oom zou jullie 's ochtends gezegd hebben dat jullie die dag zelf het land zouden verlaten. Dus pakten jullie jullie spullen in en begonnen aan jullie reis dezelfde namiddag. Het besluit om het land van herkomst te verlaten om elders bescherming te vragen, is echter een zwaarwichtige beslissing die niet licht genomen wordt en een grondige belangenafweging met zich meebrengt, vooral in casu wanneer drie minderjarigen het land uitgestuurd worden (landeninformatie nr. 4). In dit opzicht is het weinig aannemelijk dat u en uw familieleden, 's ochtends erover hebben gesproken en dat jullie dezelfde dag reeds zijn vertrokken. Uw verklaringen over de verdwijning van uw broers zijn bovendien zeer summier. U beperkt zich tot het kort beschrijven van de feiten. U zou in een andere auto gezet zijn door de smokkelaar. Met die auto zou u aangekomen zijn in Iran. U zou op uw broers hebben gewacht. Zij zouden echter nooit aangekomen zijn. Gezien de ernst van deze gebeurtenis kan er van u nochtans verwacht worden dat u deze met meer inleving en detail kan beschrijven. Uw verklaarde pogingen om uw broers te zoeken zijn evenmin aannemelijk. Uit uw verklaringen blijkt dat u de man van uw tante informeerde over hun verdwijning, dat u in Griekenland de asielautoriteiten om hulp vroeg, alsook in uw opvangcentrum in België. U zou voor de rest niets hebben ondernomen. Deze pogingen zijn verre van authentiek. U bleef in Iran zes à zeven maand. U werkte in de bouwsector en kwam in contact met andere Afghanen. U kreeg hun bijstand om de grens over te steken naar Turkije. Zo spaarde u geld en zij hielpen u om een smokkelaar te vinden en u slaagde erin om naar Turkije te vertrekken. U maakt echter geen melding van een poging om uw broers op een alternatieve wijze te zoeken via uw netwerk van Afghanen in Iran, hetgeen allicht de meeste kans tot succes zou hebben. In België zou u hulp gevraagd hebben van uw sociaal assistent. Uw sociaal assistent zou u doorverwezen hebben naar het CGVS. Deze verklaring is alleszins bevreemdend gezien de opvanginstanties in België wel de weg kennen naar manieren waarop een asielzoeker zijn vermiste familieleden kan zoeken. Dus dienen er vraagtekens gesteld te worden bij uw verklaringen hieromtrent. U gevraagd of u hulp riep van uw advocaat om uw broers te zoeken, antwoordde u negatief. Hoe dan ook bent u een geletterde man die op zelfstandige wijze erin geslaagd is om in Europa internationale bescherming aan te vragen. U kwam in contact met verschillende mensen, met verschillende smokkelaars en verschillende instanties in meerdere landen. U bent ook computervaardig. U hebt bijvoorbeeld een Facebookprofiel waarmee u de man van uw tante uit Afghanistan regelmatig belt (CGVS p. 8)(landeninformatie nr. 1). Dat u geen gebruik gemaakt zou hebben van internet of sociale media om uw broers te zoeken is dan ook zeer ongeloofwaardig. Zelfs

een korte zoekactie in uw moedertaal via een zoekrobot kan u al hebben geleid tot de juiste informatie. De Tracing website van het Rode Kruis heeft zelfs een zoekfunctie in Dari om vermiste familieleden op basis van foto's te zoeken. Indien u werkelijk om uw broers zou willen vinden omdat deze onderweg vermist raakten, kan verwacht worden dat u meer pogingen onderneemt. Uw verklaringen over hun verdwijning zijn twijfelachtig en hiermee geeft u de Belgische asielinstantie geen volledig beeld van uw familiesituatie. Er kan dan ook niet met zekerheid geweten worden waar uw broers zich bevinden, mogelijk zelfs in Kabul bij uw oom of bij uw moeder, in uw dorp, in een ander land of zelfs in Europa of België. Dergelijk gedrag wijst op uw gebrek aan medewerking aan de asielprocedure."

In haar verzoekschrift voert de verzoekende partij dienaangaande geen enkel concreet en inhoudelijk verweer. Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en correct en worden door de Raad in hun geheel overgenomen en tot de zijne gemaakt.

In zoverre de verzoekende partij zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet beroept op de aangevoerde problemen met de taliban, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij geconcludeerd wordt dat zij haar voorgehouden vervolgingsfeiten niet aannemelijk heeft gemaakt.

Voorts dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat zij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, of een reëel risico op een ernstige bedreiging van het leven of de persoon. De verzoekende partij maakte immers doorheen haar opeenvolgende verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die zij de laatste jaren in Afghanistan zou hebben gekend.

8.4. Opdat aan een verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van het leven of de persoon van de verzoeker, als burger, als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Er dient voorts rekening te worden gehouden met het gestelde in het arrest "*Elgafaji*" waar het Hof van Justitie een onderscheid maakt tussen twee situaties:

- de situatie waar "*er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op de in artikel 15, sub c, van de richtlijn bedoelde ernstige bedreiging zou lopen*" (HvJ 17 februari 2009 (GK), *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, C-465/07, § 35; HvJ 30 januari 2014, C-285/12, *Aboubacar Diakité v. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen*, § 30); en
- de situatie waarbij rekening wordt gehouden met de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker en waarbij het HvJ heeft gepreciseerd dat "*hoe meer de verzoeker eventueel het bewijs kan leveren dat hij specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden, hoe lager de mate van willekeurig geweld zal zijn die vereist is opdat hij in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming*" (HvJ 17 februari 2009 (GK), *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, nr. C-465/07, § 28).

In de eerste hypothese is de mate van het willekeurig geweld dermate hoog dat elke burger die zich op het grondgebied bevindt, erdoor wordt geraakt. Wanneer aldus wordt vastgesteld dat een burger afkomstig is uit dergelijk land of gebied, moet worden aangenomen dat hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon wanneer hij terugkeert naar het betrokken land of het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar, zonder dat het nodig is om eveneens over te gaan tot een onderzoek naar andere persoonlijke omstandigheden.

Gelet op deze alomvattende benadering, beoordeelt de Raad de feitelijke voorliggende situatie als volgt.

Uit de hierboven weergegeven EASO landenrapporten en de EASO Guidance Note van december 2020 blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld en de impact van het conflict in Afghanistan regionaal erg verschillend zijn. Gelet op het gegeven dat de verzoekende partij afkomstig is uit het dorp Zaimani gelegen in het district Jalrez van de provincie Wardak, dient de situatie in het district Jalrez gelegen in de provincie Wardak onderzocht te worden. Met betrekking tot voormelde provincie wordt in de bestreden beslissing gesteld dat: "*Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation*

december 2017 (pag. 1-68 en 252-256, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5ac603924.html> of <https://www.refworld.org>) en EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation- Update – mei 2018 (pag. 1- 24 en 148-152, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5b3be4ad4.html> of <https://www.refworld.org>); en het EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation – juni 2019, (pag. 1-66 en 275-280, beschikbaar op https://www.cgira.be/sites/default/files/rapporten/easo_coi_report_afghanistan_security_situatio_n_20190612.pdf en <https://www.cgvs.be/nl>, blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict te situeren is in het Zuiden, Zuidoosten en het Oosten. De provincie Wardak behoort tot de centrale regio van Afghanistan en wordt in de Easo Guidance Note bestempeld als een provincie waar willekeurig geweld niet op grote schaal plaatsvindt en er dus een hoger niveau van persoonlijke omstandigheden vereist is om aan te tonen dat men bij terugkeer naar de provincie een reëel risico op ernstige schade zou lopen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat de Taliban de laatste jaren actief is in meerdere districten in Wardak. De veiligheidssituatie in Wardak wordt grotendeels bepaald door de militaire operaties van de Taliban en de anti-terreuroperaties van de Afghaanse veiligheidsdiensten. Het merendeel van de gewelddaden die er plaatsvinden zijn voornamelijk doelgericht van aard waarbij overwegend de Afghaanse veiligheidsdiensten gevisieerd worden door onder andere het gebruik van zelfmoordaanslagen. Het geweld neemt er voorts de vorm aan van luchtaanvallen en gewapende confrontaties tussen opstandelingen en Afghaanse veiligheidsdiensten. Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat de provincie Wardak ruw geschat 610.000 inwoners heeft en dat er in 2018 in de gehele provincie 224 burgerslachtoffers vielen. Aldus dient besloten te worden dat de provincie Wardak in zijn geheel relatief laag scoort wat betreft het aantal veiligheidsincidenten in verhouding met het aantal burgers. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de provincie Wardak actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan invoeren die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in de provincie Wardak in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen dat u bij een terugkeer naar de provincie Wardak een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon.”

Uit de recente landeninformatie blijkt dat EASO de provincie Logar, indeelt bij “Looking at the indicators, it can be concluded that indiscriminate violence is taking place in the province of Wardak, however not at a high level and, accordingly, a higher level of individual elements is required in order to show substantial grounds for believing that a civilian, returned to the territory, would face a real risk of serious harm within the meaning of Article 15(c) QD.” (EASO Guidance Note van december 2020, p. 150). Verder blijkt dat de provincie Wardak sedert 2013 wordt beschouwd als “poppy-free” (EASO COI Report: Afghanistan Security Situation – september 2020, p. 305).

In andere woorden, de provincie Wardak is een gebied waar volgens EASO willekeurig geweld plaatsvindt en een reëel risico op een ernstige bedreiging voor het leven of de persoon kan vastgesteld worden indien de verzoeker specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden. De verzoekende partij dient individuele elementen aan te brengen. De analyse van de verwerende partij met betrekking tot de veiligheidssituatie in de provincie Wardak ligt in dezelfde lijn.

Specifiek met betrekking tot de veiligheidssituatie in het district Jalrez, gelegen in de provincie Wardak dient nog op de volgende elementen gewezen te worden. Uit de landeninformatie blijkt dat het district Jalrez reeds jarenlang wordt gekenmerkt door een hevige strijd tussen de taliban en de Afghaanse veiligheidstroepen voor de controle over het gebied. De strategische ligging vlakbij de hoofdstad Kabul en langs verschillende verbindingswegen maakt het district voor de strijdende partijen tot een belangrijk doel. Hoewel er in het district Jalrez ook burgerslachtoffers vallen, is het geweld in het district doorgaans doelgericht van aard, waarbij voornamelijk leden van het Afghaanse veiligheidspersoneel en talibanstrijders worden gevisieerd. Burgers zijn voor de strijdende partijen in het district doorgaans geen doelwit. Binnen de provincie Wardak kende het district Saydabad in de periode 1 maart 2019 – 30 juni 2020 het hoogste aantal incidenten, gevolgd door de districten Maydan Shahr, Chak, Nerkh, Jaghatu en Jalrez. Vijf procent van de incidenten in de provincie Wardak worden beschouwd als ‘violence against civilians’, waaronder een aantal incidenten in het district Jalrez. De strategische ligging langs belangrijke verbindingswegen zorgt eveneens voor een hogere frequentie van veiligheidsincidenten. In augustus 2019 kende het district Jalrez een sterke toename van uitwaartse ontheemding, doch velen keerden

nadien naar hun dorp in het district terug. Ontheemden uit andere districten van de provincie Wardak kwamen in onder meer het district Jalrez terecht (zie EASO COI Report: Afghanistan Security Situation – september 2020, p. 304-315).

Gelet op wat voorafgaat concludeert de Raad dat het district Jalrez, gelegen in de provincie Wardak geen gebied van eerste categorie vormt waar de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar deze regio, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op de in artikel 15, *sub c* van de richtlijn bedoelde ernstige bedreiging zou lopen.

Bijgevolg bevindt de verzoekende partij zich in de tweede hypothese. Deze hypothese betreft situaties waar er willekeurig geweld bestaat – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden gevisieerd – maar waar de mate van het geweld niet dermate hoog is dat elke burger louter door zijn aanwezigheid in het betrokken land of het betrokken gebied een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Het Hof heeft geoordeeld dat in zulke situatie rekening moet worden gehouden met de eventuele persoonlijke omstandigheden van de verzoeker die in zijn hoofd het risico, verbonden aan het willekeurig geweld, verhogen.

Het Hof heeft de aard van de “*persoonlijke omstandigheden*”, die bij deze tweede hypothese in overweging kunnen worden genomen, niet gepreciseerd. Niettemin kunnen deze omstandigheden, in het licht van het beginsel van autonomie van begrippen, zoals bevestigd door het Hof, alsook in het licht van de noodzaak aan een uitlegging die nuttig effect geeft aan de wet, niet van dezelfde aard zijn als de elementen die aan bod komen in het kader van een beoordeling van de vervolgingsvrees in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, of het reëel risico in de zin van artikel 48/4, § 2, *sub a*) en *b*) van de Vreemdelingenwet.

De persoonlijke omstandigheden van de verzoeker in de zin van artikel 48/4, § 2, *c*) van de Vreemdelingenwet zijn dus omstandigheden die tot gevolg hebben dat hij, in vergelijking met een ander persoon, een verhoogd risico loopt om slachtoffer te worden van willekeurig geweld, en dit zelfs wanneer het geweld hem niet meer dan een ander persoon specifiek viseert. Dit kan, bijvoorbeeld, het geval zijn wanneer een verhoogde kwetsbaarheid, een verscherpte lokale vatbaarheid of een precaire socio-economische situatie tot gevolg heeft dat een verzoeker een groter risico loopt dan andere burgers op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van het willekeurig geweld.

De vraag die rijst is of de verzoekende partij “*het bewijs kan leveren dat zij specifiek worden geraakt om redenen die te maken hebben met hun persoonlijke omstandigheden*” door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in haar woonplaats, het dorp Zaimani, gelegen in het district Jalrez in de provincie Wardak, rekening houdend met de mate van dit geweld. Anders gezegd, kan de verzoekende partij persoonlijke omstandigheden invoeren die in haar geval de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in Jalrez dermate verhogen dat, – hoewel de mate van het geweld niet dermate hoog is dat elke burger louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon –, er niettemin moet worden aangenomen dat zulk reëel risico in hoofd van de verzoekende partij bestaat.

In casu brengt de verzoekende partij geen dergelijke elementen bij. Evenmin blijkt dit uit de stukken van het administratief dossier. In de bestreden beslissing motiveert de commissaris-generaal terecht als volgt:

“U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Wardak. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofd omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld. U haalde tijdens het persoonlijk onderhoud aan medische problemen te hebben (CGVS, Notities van het persoonlijk onderhoud p. 18). Op DVZ verklaarde u onderweg zeer ziek te zijn geworden (zie DVZ Vragenlijst punt 8). U verklaart hier behandeld te zijn voor een wonde aan uw been en onderging ook een operatie ten gevolge van de slechte omstandigheden waarin u diende te reizen. U heeft eveneens rugproblemen.

In de mate dat u aanvoert dat het gegeven dat u bepaalde medische klachten hebt een persoonlijke omstandigheid betreft die tot gevolg heeft dat u, in vergelijking met een ander persoon, een verhoogd risico loopt om slachtoffer te worden van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c Vw., dient vooreerst benadrukt te worden dat het louter aanhalen van een risico op ernstige schade op zich niet volstaat om te kunnen besluiten dat dit risico reëel is. Dit risico dient immers ook steeds getoetst te

worden aan enkele objectieve vaststellingen en u dient in dit verband het risico concreet aannemelijk te maken. Het CGVS benadrukt hierbij dat de bewijslast in de eerste plaats bij de verzoeker om internationale bescherming ligt. Deze regel geldt onverkort voor de verzoeker die van mening is dat er in zijn hoofde persoonlijk omstandigheden bestaan die de toepassing van de "sliding scale" zoals uitgewerkt in de jurisprudentie van het Hof van Justitie rechtvaardigen. U kan dan ook niet volstaan met het louter verwijzen naar of het opsommen van persoonlijke omstandigheden. U dient eveneens het bewijs te leveren dat u specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld (Arrest Algemene Vergadering RvV van 20 november 2017, nr. 195 228, pag. 26, overweging 8.3.1.). Met andere woorden, u dient aan te tonen dat de persoonlijk omstandigheden die u aanwijst van dien aard zijn dat deze tot gevolg hebben dat u een groter risico loopt. U toont echter geenszins aan dat uw medische klachten een persoonlijke omstandigheid betreffen waardoor u in vergelijking met een andere persoon, een verhoogd risico loopt het slachtoffer te worden van willekeurig geweld. U legde evenmin medische stukken neer waaruit dit moet blijken. Hierbij dient nog te worden vermeld dat uit uw administratief dossier blijkt dat u in Griekenland geregistreerd werd als slachtoffer van foltering, verkrachting of andere ernstige psychologisch, fysiek of seksueel geweld. U gaf het CGVS echter geen toestemming bij Griekenland verdere informatie hierover op te vragen, terwijl dit nochtans expliciet vermeld wordt in het antwoord van de Griekse asielinstanties op het Dublinverzoek door DVZ (zie administratief dossier). Aldus is het CGVS niet in staat zich een volledig beeld te vormen en of er ten gevolge van bepaalde kwetsbaarheden bij u bij terugkeer een verhoogd risico is dan andere burgers op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon als gevolg van het willekeurig geweld."

In haar verzoekschrift voert de verzoekende partij dienaangaande geen enkel concreet en inhoudelijk verweer. Aldus blijft deze motivering onverminderd overeind.

Waar de verzoekende partij nog stelt dat zij een specifieke kwetsbaarheid kent doordat zij in Europa heeft verbleven, wijst de Raad erop dat zij niet preciseert op welke wijze deze persoonlijke omstandigheden ertoe leiden dat zij een groter risico loopt om slachtoffer te worden van willekeurig geweld. Er blijkt niet dat de persoonlijke omstandigheden van de verzoekende partij van die aard zijn dat zij een verhoogde kwetsbaarheid heeft die ertoe leidt dat zij een groter risico loopt dan andere burgers in het district Jalrez, gelegen in de provincie Wardak, op een ernstige bedreiging van haar leven of persoon als gevolg van het willekeurig geweld.

Bijgevolg laat de veiligheidssituatie in de zin van artikel 48/3, §2, c) van de Vreemdelingenwet toe dat de verzoekende partij zich in het district Jalrez, gelegen in de provincie Wardak vestigt.

8.5. Gelet op het voormelde, toont de verzoekende partij niet aan dat er in haar geval zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar het district Jalrez een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a), b) of c) van de Vreemdelingenwet.

9. In de mate dat de verzoekende partij aanvoert dat artikel 3 van het EVRM wordt geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal en derhalve ook van de Raad in onderhavige procedure beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

10. Ook kan de schending van het redelijkheidsbeginsel niet worden volgehouden aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd.

11. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. De verzoekende partij heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de verwerende partij. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

12. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat de verzoekende partij niet als vluchteling kan worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig maart tweeduizend eenentwintig door:

mevr. M. RYCKASEYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M. RYCKASEYS